

ZEYERŮV FOND PŘI ČESKÉ AKADEMII VĚD A UMĚNÍ

Magdaléna Pokorná

O Juliu Zeyerovi se psávalo, že mířil do dálek či že se ohlížel do minulosti, pravdou je ale i to, že myslel na budoucnost české literatury.

Chtěla bych touto statí přispět k objasnění jedné z kapitol života spisovatelů v Čechách, totiž jejich příležitosti k literárnímu debutu. Zároveň se dozvíme mnohé o činnosti instituce, která se k péči o českou literaturu přihlásila již ve svém názvu. Konkrétním příkladem je Fond Julia Zeyera při České akademii věd a umění (dále jen ČAVU).

Julius Zeyer ve své závěti ze dne 30. června 1899, než odjel na svou poslední cestu do Ruska, ustanovil: *6000 zl. věnuji České akademii věd a umění, ať jsou odevzdány jejímu prezidentovi, stavebnímu radovi Josefu Hlávkovi, by sám blíže určil, jak s těmi 6000 zl. má v Akademii naloženo býti.* V této poslední vůli bylo stanoveno, že *právo na vydání svých sebraných spisů zadal jsem pp. Šimáčkovům, nakladatelům. Honorář ať připadne mým sestrám a bratrům v stejném podílu.*¹

O rok a půl později, 23. ledna 1901, jen týden před svou smrtí, stvrdil Zeyer dodatkem k poslední vůli její podstatnou změnu v tom smyslu, že *veškeré své spisy, jak vydané tak i posud nevydané, jakož i veškerá svá práva autorská*

1 Stejnou částkou pamatoval Julius Zeyer také na spolek Svatobor, s nímž byl po léta v úzkých kontaktech a jehož prostřednictvím získal několikrát stipendia či podpory na své cesty.

odkazují České akademii pro vědu, slovesnost a umění v Praze. Veškerého výtěžku z této mé literární pozůstalosti nechť použije se ku podpoře mladých českých spisovatelů (beletristů) vynikajícího nadání. Všechna bližší ustanovení učiniti splnomocňuji své přátele Josefa Hlávku a Josefa Maudra.²

Než přiblížím konkrétní význam tohoto Zeyerova odkazu pro českou literaturu a pro činnost ČAVU konkrétně, je třeba osvětlit komplikovaný vztah Julia Zeyera k této instituci a k jejímu zakladateli, mecenáši a prvnímu prezidentovi Josefu Hlávkově.

ČAVU zahájila činnost v roce 1890³ jako Česká akademie pro vědy, slovesnost a umění císaře Františka Josefa I. Tvořily ji čtyři třídy, do první byly zahrnuty vědy humanitní (bez filologie), do druhé přírodní, exaktní vědy (včetně lékařství), třetí byla určena filologům a čtvrtá umělcům. Tato čtvrtá třída se rozdělila na odbor literární, výtvarný a hudební. Činnost akademie byla financována jednak z výnosů základního jmění, jednak ze státní a zemské dotace.⁴ Akademii si při založení a během svého působení získala mnoho příznivců, kteří většími či menšími dary nebo odkazy zlepšovali její finanční situaci. Z těchto darů a odkazů byly zřizovány fondy nesoucí jména dárců nebo osob, k jejichž počtě byl fond založen, a bývalo u nich zpravidla přímo určeno, v jaké výši a k jakému účelu jsou určeny a který vědní nebo umělecký obor se má podporovat. Vyšší kapitál než Zeyerův fond měly v době počátků jeho činnosti z fondů založených jednotlivci pouze fondy JUDr. Karla Adámka a jeho sestry Klementy, fond MUDr. Aleše Hrdličky, fond arch. Antonína Wiehla a jeho manželky Marie a později založený fond Josefa a Julie Maudrových.⁵ Na podporu české literatury vzniklo v ČAVU několik fondů⁶: fond Josefíny Čermákové, fond Matěje Havelky, jeho choti Růženy a vnuka Karla Pippicha-Havelky (k udělování cen za dramatickou tvorbu a za poezii), fond Zdeňky Hlávkové (k oceňování české literatury a české hudby) – vznikl osamostatněním dvojího kapitálu, původně připojeného k předešlému fondu, fond ing. arch. Bedřicha Hlaváčka a jeho choti Ludmily (k oceňování lidové architektury a historické beletrie), fond Roberta Lva Nováka (k vydávání básnických spisů mladých autorů).

Julius Zeyer odkázal část svého jmění a výnos z budoucího vydávání svých děl instituci, v níž nebyl nikdy členem, protože svou volbu za mimo-

2 Viz poslední vůle Julia Zeyera, uložena v *Archivu AV ČR*, fond ČAVU, inv. č. 799, kart. 284. Jen na okraj budiž poznamenáno, že se v budoucnu na ČAVU několikrát obrátily Zeyerovy sestry paní Helena Jungfeldová a Jana Davidová, později pak dcera poslední jmenované s prostou o finanční podporu. Bylo jim pravidelně vyhověno.

3 Výběr literatury k dějinám ČAVU shrnul Beran – Levora – Šlechtová 1989, s. XXXII – XXXIV.

4 Naposledy se touto problematikou zabývala A. Mišková (Mišková 1994, s. 65–79).

5 Výjimečně místo měl mezi fondy v meziválečném období fond Leopolda Katze, o něm naposledy Krejčová 1993, s. 147–153.

6 Ne všechny mohly být ale využívány.

rádného člena ČAVU v roce 1890 dotčeně odmítl v Hlase národa (Zeyer 1890). Zveřejněn byl také jeho dopis Svatopluku Čechovi v této věci: *Co se založení dotýká, zdá se mi to urážkou, že to není Akademie Království českého, ale jakýsi provinciální rakouský ústav, něco jako krajinského. Mohla by to být Akademie plzeňská nebo vodňanská nebo jakákoli a je mi divno, že nikdo z politiků necítí ten hrot, to naschvál pomíjení našich práv co stát. I ta Učená společnost, povstala za Josefa II., je královská. Proto byl jsem hned z počátku proti naší Akademii a z žádných jiných příčin a řekl jsem to Riegrovi hned, když jsem po svém návratu z Francie vůbec teprve se o její existenci dověděl.* (Zeyer 1911)

Zeyerův vztah k ČAVU a zejména k jejímu literárnímu odboru v rámci IV. třídy nebyl ovšem tímto krokem vyřešen, trápil jej po léta, dovršil jeho již nikdy v budoucnu nenapravenou roztržku s dávným přítelem Jaroslavem Vrchlickým a odrazil se i v jeho korespondenci např. s J. V. Sládkem (Zeyer – Sládek 1957).

Zeyerův vztah k Josefu Hlávce byl mnohostrannější, vděčně přijímal zejména v druhé polovině 90. let jeho pohostinství na zámku v Lužanech (srov. Moravec 1966), jehož dobrou duší byla Zdeňka Hlávková a v níž nacházel Zeyer vnímavou spřízněnou duši. Josef Hlávka mu imponoval a jako štedrovečerní dar od něj přijal finanční obnos (složený jako anonymní u Zemské banky), který mu zajišťoval roční důchod 600 zlatých. Do Lužan se také Julius Zeyer uchýlil v posledních týdnech svého života, na sklonku roku 1900. Pravděpodobně právě tehdy za posledního Zeyerova pobytu zde se rodila myšlenka, kterou 23. ledna 1901, týden před svou smrtí, Zeyer vtělil do výše citovaného dodatku ke své závěti. Ze svědectví Jaroslava Kvapila (Kvapil 1946, s. 250) také vyplývá, že Josef Hlávka měl již počátkem ledna 1901, po Zeyerově převozu do Prahy k jeho sestře Heleně Jungfeldové plnou moc jednat v literárních věcech. A o Josefu Hlávce se vědělo, že dokázal peníze vydělat i investovat. A tak se již v červnu 1901 účastnil jednání o vydávání Zeyerových sebraných spisů. Jejich vydáváním byla pověřena Česká grafická společnost Unie.⁷ Předběžná jednání probíhala ještě za Zeyerova života, od listopadu 1900, rámcová dohoda byla sepsána v březnu 1901, ale uzavření dohody se protahovalo až do září 1901. ČAVU přenechala výhradní právo nákladu na všechna dosud vydaná, ale i nevydaná díla Julia Zeyera vyjma jeho korespondenci právě této Unii. Sebrané spisy měly být vydávány od 1. října 1901 a ukončeny posledním svazkem nejpozději v roce 1909.

Jestliže ještě počátkem 90. let se mohl Julius Zeyer cítit roztrpčen recepcí svých děl a okázalým uznáním projevovaným některým jeho kolegům (např. Jaroslavu Vrchlickému i Jakubu Arbesovi), což se odrazilo nejen v jeho vztahu k představitelům literárního odboru IV. třídy ČAVU, ve druhé polovině 90. let se

situace změnila, a jak vzpomínal např. Jaroslav Kvapil (Kvapil 1946, s. 248), nejmladší česká literatura (*Moderní revue*) i katolická moderna se k Zeyerovi hlásila. Tomáš Vlček pak v úvodu k zeyerovskému sborníku napsal, že Zeyer měl mimořádnou oblibu u čtenářů a ta byla „v době od konce 19. století do čtyřicátých let našeho století dosud největší, jaká byla počtem edicí komu prokázána v dějinách české literatury“ (Vlček 1997, s. 7). Není v této souvislosti podstatné, zda je tento soud zcela přesný, faktem je, že zájem o dílo Julia Zeyera se počátkem století zvedl (an. 1908 – 1909), což přineslo dostatečný finanční přínos i vzniklému fondu, a ten mohl být aktivován.

Podrobný řád Zeyerova fondu vznikl sice po několika letech od autorovy smrti, ale prvotní impuls k jeho obsahu byl již Zeyerův. Pravidla fondu vypracovali Zeyrovi plnomocníci Josef Hlávka a Josef Mauder a byly schváleny na schůzi správní komise ČAVU dne 7. června 1907 v době, kdy ČAVU již získala za vydané sebrané spisy více než 72 000 K, což jí spolu se základním kapitálem dávalo možnost fond aktivovat. V dalších letech se jmění fondu rozrůstalo jednak zásluhou vlastního vydávání Zeyerových děl, jednak z provozování dramát, které získávala ČAVU prostřednictvím *Spolku českých spisovatelů beletristů Máj*,⁸ dále z překladů a také z prodeje práv ke zfilmování. V průběhu let byla prodána práva ke zfilmování několika Zeyrových děl (např. *Ondřej Černýšev*, *Darija*, některé zpěvy z jeho práce *Vyšehrad*, *Sestra Paskalina*), nejzajímavější osud měl v tomto ohledu román *Jan Maria Plojhar*.⁹

Dne 10. července 1937 byla smlouva o právech k Zeyerovu dílu na základě novelizace zákona o právu autorském ještě prohloubena o šíření děl rozhlasem. V roce 1950 zastupování tzv. velkých práv autorských převzalo Československé divadelní a literární jednatelství, ČAVU dopisem z 20. října 1950 postoupila právo rozhodovat o povolení této institucí, jen v případě bezplatného provozování si vyhradila o věci rozhodovat sama. Zřekla se svého práva v době, kdy autorská práva k Zeyerovu dílu již vyhasínala. Zeyerův fond byl určen pro podporu *mladých českých spisovatelů (beletristů) vynikajícího nadání, jimž bude poskytnuta příležitost k prvotnímu vydání jich spisu tím způsobem, že díla jich k publikaci přijatá, honorována budou dle normy v České akademii obvyklé a ku zajištění tiskového vydání poskytnut bude autoru kromě toho další příslušný příspěvek. Na výhodách /.../ participovati mohou i ti mladí spisovatelé, kteří z jedné z uvedených tří kategorií beletrie některý spis sice již publikovali, avšak s dílem jiné z uvedených kategorií poprvé hodlají vystoupit na veřejnost.* Publikování básní nebo povídek v novinách se ovšem nepovažovalo za překážku k vydání práce v Bibliotéce (Věstník 1907/1911).

8 Příslušné materiály jsou uloženy v Archivu AV ČR, fond ČAVU, inv. č. 799.

9 K této kapitole z osudů Zeyerova díla se vrátím v samostatné studii.

Soutěže, jejichž výsledky byly vyhlašovány vždy v den Zeyerových narozenin 26. dubna, byly hojně obesílané.¹⁰ Těžko lze dnes bezpečně zjistit z neúplných záznamů jednání příslušné komise, kolik prací bylo v jednotlivých letech přihlášeno. Dlouholetý funkcionář ČAVU Bohuslav Šeplavý počátkem 50. let uváděl,¹¹ že se jich sešlo až 130. Obvykle se ale jejich počet na základě zjištěných údajů z protokolů příslušných jednání pohyboval mezi 23 až 63 díly, většinou básnickými sbírkami.

O výsledku soutěže rozhodovala IV. třída Akademie na základě návrhu tříčlenné poroty, jejíž jeden člen byl zástupcem literární sekce IV. třídy ČAVU, druhý zvolen soutěžícími (nikoli však z řad soutěžících) a třetího spisovatele zvolili tito dva společně. Toto ustanovení se ukázalo jako velmi komplikované, a proto při revizi stanov v roce 1911 bylo ustanoveno, že komise bude složena ze dvou zástupců literární sekce IV. třídy ČAVU a z jednoho spisovatele zvoleného soutěžícími ze spisovatelů nesoutěžících. V porotě se vystřídala řada literátů (zpočátku v ní byl jako jeden z vykonavatelů Zeyerovy poslední vůle také Josef Mauder): pravidelně v ní zasedali Antonín Klášterský, František Herites, F. S. Procházka a ti byli v průběhu let doplněni Františkem Sekaninou, F. V. Krejčím, Jaromírem Boreckým, K. M. Čapkem, Viktorem Dykem, Bohdanem Kaminským, Gabrielou Preissovou, Josefem Haisem Týneckým, Františkem Skácelíkem, Janem Opolským, A. M. Píšou, Josefem Knapem.

S výsledky soutěže seznamoval pravidelně denní tisk a nezřídka se staly podnětem k širší úvaze literární kritiky. Tak např. s velkými nadějemi vítal Zeyerův fond přispěvatel *Máje*: „Dnes opětně prožíváme jednu z krizí podobných a postižena je hlavně česká poezie. /.../ Zašly slavné Nerudovy Poetické besedy, zašla Kabinetní knihovna, jen pořádku objeví se svazek básní v Salonní bibliotéce a Poetické besedy *Máje*, od nichž tolik bylo očekáváno, pro nedostatek odběratelů zkomírají. Prostředky, jimiž disponuje čtvrtá třída ČAVU, nejsou veliké, přes to však podporují se jimi vedle prací beletristických též díla národopisná, literárně historická, kritická apod. /.../ Nová naděje kyne však autorům, aspoň mladým, z fondu Zeyerova.“ (-a- 1907, s. 606–607)

Již v roce 1909 byla s podporou fondu vydána v Ottově nakladatelství sbírka básní Jan Spáčila *Výše a propasti*. Využívat výtěžku z fondu jako podporu na vydání spisů mladých beletristů narazilo u soukromých nakladatelů ale na značné potíže, což vedlo k tomu, že bylo rozhodnuto založit samostatnou Bibliotéku fondu Julia Zeyera.

Hned při rozhodování v prvním ročníku soutěže byla postavena porota před ožehavý problém. Soutěžil totiž tehdy Antonín Macek, redaktor *Práva lidu*,

10 Soutěž nebyla vypsaná v letech 1911, 1919, 1921 a 1931.

11 Šeplavý, Blahoslav: *Fond Julia Zeyera*, 1953, 15 s. strojopisu, uloženo v Archivu AV ČR, fond ČAVU, inv. č. 1112.

jemuž bylo již padesát let. Ze smutku nad smrtí dítěte napsal poprvé básně, které nazval *Mému dítěti*. Porota ocenila tuto sbírku jako nejlepší. Ale bylo možné udělit podporu spisovateli, kterému bylo již padesát let? Nakonec bylo rozhodnuto: *k pojmům mladý a starší spisovatel nemá být vůbec přihlíženo. Mladý je začátečník, který posud samostatné knihy v jedné z kategorií poezie, drama, próza krásná nevydal a který v této kategorii zadává rukopis...*¹² Že je tedy nutno posuzovat mládí autorovo nikoli podle věku fyzického, ale podle věku literárního. Toto rozhodnutí vedlo později poroty i k přehlížení autorova věku, což bylo v rozporu s duchem Zeyerovy závěti, kde tvůrci řádu fondu určili, aby práce vydaná tiskem byla autorovou vizitkou na literární kolbiště. A tak se v roce 1932 dokonce stalo, že byla vydána sbírka básní (*Trosky*) Františku Skácelíkovi, kterému bylo přes 60 let a měl již spisovatelské jméno získané vydáním několika románů. Byl radou v ministerstvu zdravotnictví, takže byl finančně zajištěn, byl členem Umělecké besedy a funkcionářem jejího literárního odboru. Ale protože v poezii byl „začátečník“, podporu dostal. V tomto případě jistě hrálo úlohu osobní přátelství autora s Antonínem Klášterským, který byl od počátku fondu jeho porotcem. Kuriózních situací tohoto typu nastalo v průběhu historie Zeyerova fondu ještě několik, ale nebyly již s takovou intenzitou v tisku kritizovány.

Když rozebereme dostupné podklady, zjistíme, že ve věkové skupině 20 – 24 let bylo oceněno 13 osob, ve věku 25 – 29 15, 30 – 34 také 15, 35 – 39 10 osob, ve věku 40 – 44 let 5 osob, 45 – 49 let 6 osob, věková skupina 50 – 54 let nebyla zastoupena vůbec, ve věku 55 – 59 byl oceněn jeden laureát stejně tak jako ve věkové skupině následující, 60 – 64 let. (Věk 15 laureátů se nepodařilo zjistit.) Z celkového počtu 81 laureátů tak bylo ve věku do 34 let oceněno 43 osob, tedy více než polovina z celku.

Knihy vydávané v Bibliotéce fondu Julia Zeyera měly z počátku stejnou úpravu, notesový formát, zelenavou obálku se Zeyerovým medailonkem uprostřed titulu knihy. Mnohá jména z celkového počtu 81 laureátů se objevují v literárním životě i po svém debutu a získají zvukné jméno. Někteří se stali i pozdějšími členy ČAVU: Metoděj Jahn, Rudolf Medek, Jan Vrba, Josef Hora, Vojtěch Martínek. V dějinách české literatury nezapadli ani další nositelé Zeyerovy ceny, jakými byli např. A. M. Piša, Jaroslav Kolman, Zdeněk Rón, František Křelina, Alfons Breska, František Kubka, Z. M. Kuděj, L. N. Zvěřina.

Jako první žena byla oceněna Nora Hausková v roce 1911 a Marie Majerová v roce 1912, dalšími byly Antonie Tyrpeková a Tylda Meinecková v roce 1916, po nich následovaly v roce 1917 Věra Vášová a Maryša B. Šárecká. Celkem byly ze Zeyerova fondu publikovány práce 22 ženám, z toho Renatě

12 Archiv AV ČR, fond ČAVU, Protokoly o schůzích IV. třídy, inv. č. 29, kart. 19, přiloženo k materiálům ze schůze 1. 5. 1908.

Horalové (Michalové) v letech 1943 – 1945 dvakrát. Celkově byly tedy laureátkami Zeyerova fondu z jedné čtvrtiny ženy.

Náklad díla byl celý, až na 30 exemplářů, jež si ponechala ČAVU pro své potřeby, majetkem autora, který dostal k tomu ještě menší honorář. Autor si mohl s nákladem dělat, co chtěl. Mohl jej dát do komise některému knihkupci, mohl jej rozdat anebo třeba prodávat po hospodách, jak to prý udělal Z. M. Kuděj se svou knihou povídek *Bídne dny*.

Často se stávalo, že finanční prostředky fondu nestačily na vydání nejlepších prací. V tom případě byla autorům těch dalších pozoruhodných udělována stipendia v menších obnosech, pokud peníze fondu stačily, jako uznání literární práce. Již na jednání v lednu 1911 se ale objevilo usnesení příslušné komise ČAVU, aby autorům, kterým bylo uděleno stipendium, *budiž výslovně připomenuto, že vydají-li dílo, kterým se o podporu ucházeli, nesmějí je označiti jako vydané podporou České akademie i musí podepsat o tom zvláštní revers, nežli peníze obdrží*. Výslovně byl tento požadavek zdůrazněn v souvislosti se stipendiem uděleným Marii Majerové za román *Náměstí republiky*: *ježto uvedené stipendium uděluje se jí nikoli na tuto práci, nýbrž vzhledem ku projevenému vynikajícímu nadání jako povzbuzení a umožnění i usnadnění dalších prací literárních*.¹³

Ve formě stipendií získalo za léta 1909 – 1945 zhruba 200 autorů,¹³ asi 16 z nich získalo cenu i dvakrát, jen Františku Jakubů udělili cenu v 30. letech třikrát. Mezi poctěnými se objevila nemnohá jména těch, kteří byli či se později stali laureáty Zeyerovy ceny, byli to Ludmila Atsebešová (Simonetta Buonaccini), Marie Blažková-Príleská, Josef Hora, Milada Kalinová-Dvořáková, Helena Peerová, Maryša B. Šarecká, Zbyněk Vavřín. Mezi těmi, kteří obdrželi Zeyerovo stipendium, bylo celkem 48 žen, tedy zhruba opět čtvrtina z celkového počtu. Nositeli stipendií byli mnozí, kteří se významným způsobem zapsali do dalšího literárního života, v tomto smyslu je možné vyzdvihnout Lva Blatného (1921), Josefa Čapka (1925), Jana Čarka (1920), Františka Gellnera (1914), Josefa Horu (1914), Benjamina Kličku (1919 a 1921), do řady těchto vyznamenaných patřil také Jarmil Krecar (1917), Stanislav Lom (1914) spolu s Josefem Machem (1908), Marií Majerovou (1912) a Vojtěchem Martínkem (1909). Stipendium obdržel také Karel Nový, Václav Prokůpek, Alfréd Radok (1941) a Maryša B. Šarecká, Radovan Šimáček, Edvard Valenta, Z. J. Vavřín, Karel Deweter, Jan Vrba.

13 Stipendisté byli vyhlašováni spolu s laureáty a jejich jména byla publikována také ve *Výročních zprávách ČAVU*. Seznam stipendistů je uložen v Archivu AV ČR, fond ČAVU, inv. č. 1120. Nepřetiskují jej tady vzhledem k omezenému rozsahu stati.

Když se F. V. Krejčí loučil v roce 1901 s Juliem Zeyerem, povzdechl si: „Básník odešel, s ním je mrtev i svět jeho fantazie, ale co z něho bylo vtěleno v literární dílo, zůstává a žije dále jako bohatá kořist.“ (Krejčí 1901, s.1)

Po úvaze nad desetiletími fungování Fondu Julia Zeyera při ČAVU je možné říci závěrem, že se Zeyerovo dílo nestalo ničím „kořistí“, ale v české literatuře výjimečným odrazovým můstkem pro celou plejádu literátů, u nichž teprve čas ukázal, jaké úrovně byli po svém debutu schopni dosáhnout.

PŘÍLOHA:

Seznam prací vydaných v Bibliotéce fondu Julia Zeyera¹⁴

1. 1909 Antonín Macek, Mému dítěti, básně
2. 1909 Emil Pauer, Dva sny erotické (Vraní skála a Liliana)
3. 1909 Jaroslav Košek, Povídky Šandora Langa
4. 1909 Methoděj Jahn, Polní růže, lyrické básně
5. 1910 J. B. Polom (J. B. Beránek), Balady a dojmy slovenské, básně
6. 1912 L. N. Zvěřina, Před branou života (Bolesti, touhy a hněvy), verše
7. 1913 A. Vachata, Castiglione, historická hra
8. 1913 Z. M. Kuděj, Bídne dny a jiné povídky
9. 1914 Rudolf Medek, Dvě novely (Vino, Zlatý věk)
10. 1914 František Kubka, Slunovrat, básně
11. 1914 Jan Vrba, Radostné zaslíbení, básně
12. 1915 Josef Hora, Básně
13. 1915 Alfons Breska, Euridyke, orfická alegorie
14. 1916 Antonie Tyrpeklová, Snílkové z předměstí, tři prózy
15. 1916 Tylda Meinecková, Dům u tří srdcí a jiné povídky
16. 1917 Jaroslav Kolman, Praha a jiné básně
17. 1917 Věra Vášová, Básně
18. 1917 Maryša B. Šárecká, Hlasy v proudu, verše
19. 1918 Vojtěch Martínek, Svatopluk, dramatická báseň
20. 1918 Růžena Schwarzová, Radostné ráno, básně
21. 1918 Lucie Sovová, Introitus
22. 1920 Luděk Jan Pospíšil, O lásce a štěstí
23. 1921 A. M. Piša, Dnem a nocí

¹⁴ Příloha je sestavena na základě publikovaných výsledků soutěží ve *Výročních zprávách ČAVU* v jednotlivých letech.

24. 1921 Beatrice Bresková, Opojené srdce, verše
25. 1923 Anna Brtníková-Petříková, Necestou
26. 1924 Zdeněk Rón, Za člověkem, povídky
27. 1924 František Holub, Živá voda, básně
28. 1924 Jaroslav Hora (Jaroslav Obenberger), Opuštěná cesta, básně
29. 1924 Milena Nováková, Bez kotvy, povídka
30. 1925 Felix Bělohávek, Tamara Artamanova a jiné povídky
31. 1925 Jáchym Blechta, První kniha lyriky
32. 1926 Helena Dvořáková, Dětství a jiné povídky
33. 1926 Vladimír Bidlo, Duben
34. 1927 František Křelina, Hlas kořenů
35. 1927 Miroslav Dohnal, Berberka a jiné povídky
36. 1928 Ludmila Atsebešová (Simonetta Buonaccini), Lampa v okně
37. 1928 Marie Přileská, Moravské obrázky
38. 1928 Eva Jurčinová, Psyché mluví
39. 1928 J. M. Augusta, Západ
40. 1929 Jar. Chvoj, Kvítníce diaľky
41. 1930 Beneš Grünwald, Vyhaslý krb
42. 1930 Věra H. Viednerová, Hvězdy nad střechou
43. 1930 Milada Kalinová, Světla v mlze
44. 1930 Karel Novák, Tobiáš Verner
45. 1932 František Skácelík, Trosky, básně
46. 1932 Josef Roedl, Bledé noci
47. 1932 Václav Deyl, Zátíší s velbloudem a jiné novelety
48. 1933 Jiřina Karasová, Písně ze života, básně
49. 1933 Josef Slabý, Zápisky srdce a rozumu, básně
50. 1933 Nina Svobodová, Duše fresek, novely
51. 1934 Josef Nápravník, Kniha sonetů
52. 1934 Jar. Uhlíř, Písně samoty, básně
53. 1934 Marcel Hudec, Ozvěny a stíny, básně
54. 1936 Fráňa Richter, Nebe a země, verše
55. 1936 Janko Silan (Ján Ďurka), Kuvici, básně
56. 1937 Miluše Havelková, Obraz v zrcadle, verše
57. 1937 Helena Peerová, Vyznání, verše
58. 1937 Dalibor C. Faltis, Příběhy hrobníka Filipa, povídky
59. 1938 František Markup, Modrý květ, román
60. 1939 Jan Truhlář, Vyznání na cestu
61. 1939 V. Ambrož, Požár na Blatech, román
62a. 1940 Božena Regalová, Myrthus a Lilie, básně
62b. 1940 Ladislav Šíša, Měsíc nad Vídní (něm. cenzurou zabaveno)

63. 1940 Miloslav Haluza, *Žena do domu*
64. 1940 Josef Vopařil, *Pouť za hvězdou*
65. 1940 Vladimír Mikolášek, *Dlaň proti nebi*
66. 1940 Zbyněk Vavřín, *Proměnlivo*
67. 1941 Vl. Tiele, *Karkulka ve smutku*
68. 1941 Jan Pecháček, *Marná setkání, povídky*
69. 1943 Josef Kozák, *Kouzelný prsten Petra Jana*
70. 1943 Jiří Olmr, *Nocí poraněn*
71. 1943 Renata Horalová, *Přes kořeny neseno*
72. 1943 Jiří Baudiss, *Ostrov přelud*
73. 1943 Blažena Šotková, *Starodávne panenky*
74. 1943 Zdeněk Jerman, *Rozmarná putování*
75. 1944 Květoslav F. Sedláček, *Pod klenbou mamuta, román*
76. 1944 Vladimír Businský, *Žiji mnoho životů, román*
77. 1944 Jan Mach, *Povídky velikonočního týdne, povídky*
78. 1944 Josef Němec, *Vzplanutí, básně*
79. 1944 L. Tráva, *Před jarem, básně*
80. 1944 J. S. Lončar (Jaroslav Směja), *Zamžené hroudy, román*
81. 1945 Renata Horalová, *V objetí země, povídky*

PRAMENY A LITERATURA

-a-

1907 „Literární krize a fond Zeyerův“, *Máj* 5, 1907, č. 39, s. 606–607

an.

1908 – 1909 „Co čte mládež středoškolská“, *Besedy lidu* 17, 1908 – 1909, č. 16, s. 252

ARCHIV AV ČR ve fondu ČAVU

BERAN, Jiří–LEVORA, Josef–ŠLECHTOVÁ, Alena

1989 *Česká akademie věd a umění 1890–1952*, Inventář fondu (Praha: Ústřední archiv ČSAV)

KREJČÍ, František Václav

1901 *Julius Zeyer*. Kritická studie (Praha: Hejda & Tuček)

KREJČOVÁ, Helena

1993 „Leopold Katz“, *Česká akademie věd a umění 1891–1991*. Sborník příspěvků k 100. výročí zahájení činnosti (Praha: Historický ústav AV ČR)

KVAPIL, Jaroslav

1946 *O čem vím I* (Praha: Dr. Václav Tomsa)

MÍŠKOVÁ, Alena:

1994 „Zemské a státní subvence pro tři hlavní vědecké společnosti v Čechách do r. 1910“, *DVT* 27, 1994

MORAVEC, Josef

1966 *Julius Zeyer v Lužanech* (Praha: Nadání J., M. a Z. Hlávkových; u příležitosti 125. výročí narození J. Zeyera)

SLÁDEK, Josef Václav – ZEYER, Julius

1957 *Josef Václav Sládek – Julius Zeyer. Vzájemná korespondence*, red. J. Š. Kvapil (Praha: ČSAV)

VĚSTNÍK...

1907/1911 „Stanovy fondu“, *Věstník ČAVU* 16, 1907, s. 275–277, revidovaná verze tamtéž 20, 1911, s. 333–334

VLČEK, Tomáš

1997 „Otevřená kapitola“, in *Texty, sny, obrazy*, též red. (Vodňany: ERM), s. 7–9

ZEYER, Julius

1890 (Zasláno), *Hlas národa* 1890, č. 305, 5. 11.

1911 (Dopis S. Čechovi z 11. 6. 1891), in František Strejček: *Z Korespondence Julia Zeyera, Květy* 1911, s. 98–99